

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2677/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић адвокат из ..., против тужене - противтужиље „Credit Agricole Banka Srbija“ а.д. Нови Сад, коју заступа Милица Чворовић адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене - противтужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3392/19 од 05.11.2019. године, у седници већа одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене - противтужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3392/19 од 05.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене - противтужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3392/19 од 05.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6687/2018 од 14.05.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца - противтуженог. Ставом другим изреке, обавезана је тужена - противтужиља да тужиоцу - противтуженом исплати на име стицања без основа износ од 16.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.08.2014. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца - противтуженог којим је тражио да се утврди да је одредба члана 2. став 2. уговора о готовинском кредиту РСД бр. .., закљученог 05.08.2014. године, између тужиоца - противтуженог и тужене - противтужиље, апсолутно ништава. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена - противтужиља да тужиоцу - противтуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.580,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности Основног суда у Новом Саду. Ставом шестим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужене - противтужиље. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац - противтужени да туженој - противтужиљи исплати износ од 430.532,64 динара на име главног дуга са законском затезном каматом почев од 22.10.2018. године до исплате и износ од 74.124,34 динара на име већ обрачунате законске затезне камате. Ставом осмим изреке, обавезан је тужилац - противтужени да туженој - противтужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 129.692,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3392/19 од 05.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 6687/2018 од 14.05.2019. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, шестом, седмом и осмом изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена - противтужиља је благовремено изјавила ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене – противтужиље као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

У овом спору је, приликом одлучивања о тужбеном захтеву за исплату новчаног потраживања, о ништавости одредбе уговора о кредиту решено као о претходном правном питању, у складу са чл. 12 ЗПП. Претходно правно питање је решено у складу са усвојеним правним ставом о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Тужена - противтужиља није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу – противтуженом уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене- противтужиље није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије, на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу у овој правној ствари, ради стицања без основа, поднео Основном суду у Новом Саду дана 17.08.2018. године. Првостепена пресуда донета 14.05.2019. године, а другостепена 05.11.2019. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 16.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**